

considered. The main contradictions existing scientific and methodological approaches that reduce the reliability of the results of their application was allocate. Proved the need for further development of theoretical and practical bases evaluation system of economic security in domestic science with the development of various fields and sectors of the economy.

The modern meaning of the term economic security of state was determine. The methodological approaches to assessment of the economic security of state justified, that provide the selection of indicators and their thresholds, using the multiplicative form integral index, valuation indicators, weighting coefficients justification in terms of economic security components.

The economic security of government is the main component of national security, but also this is a complex of conventionally closed system, that has his structure, internal logic, that will determine topicality and necessity of improvement methodology of the integrated assessment of economic security of state with goal of software the adequate reaction to destabilizing factors. The creation of an effective system of economic security of state give the possibility identify threats of national economic interests in time and will avert the loss of social and economic system as a whole.

Keywords: economic security of the state, indicators of economic security, integral index, threshold values, constituents of economic security

УДК 353.07

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ САМОДОСТАТНОСТІ СІЛЬСЬКОГО СОЦІУМУ

В. О. КУЛИК, аспірант* кафедри економіки праці та соціального розвитку
Національний університет біоресурсів і природокористування України
E-mail: shliappa@ukr.net

Анотація. Визначено сутність категорій «самодостатність», «економічна самодостатність», «соціум», «сільські території». Розглянуто поняття «самодостатність», його виникнення, еволюцію та сучасне тлумачення різними галузями науки. Висвітлено проблеми розвитку сільського соціуму. Досліджено методичні підходи до формування економічної самодостатності сільського соціуму, роль сільського соціуму як мезофактора соціалізації у процесі соціального становлення особистості. Висвітлено проблему формування механізмів управління економічним розвитком сільського соціуму.

© В. О. Кулик, 2017

*Науковий керівник – доктор економічних наук, професор, академік НААН України В. К. Терещенко

Запропоновано оцінювати ефективність державного управління економічним розвитком сільського соціуму з позицій економічної ефективності, цільової ефективності, організаційної ефективності. При цьому економічна ефективність управління розглядається як результат діяльності системи управління, що забезпечує при найменших витратах досягнення поставленої перед об'єктом управління мети. Цільова ефективність визначається як узгодженість результату з метою.

Організаційна ефективність є оптимальною формою взаємозв'язків елементів системи, яка робить її найбільш ефективною у досягненні мети. Інноваційною складовою в цьому сенсі вважатиметься отримання сукупності показників, на основі яких можливе визначення ефективності державного управління як фактора його «досконалості», що становитиме основу для подальшої індивідуалізації управлінських рішень та можливості «персоналізації» соціальної відповідальності управлінських команд.

Ключові слова: *самодостатність, економічна самодостатність, саморозвиток, соціум, сільське населення, сільські території*

Актуальність. Важливе місце у вирішенні проблеми продовольчого забезпечення та збереження аграрного потенціалу України належить сільському соціуму, основним завданням якого є підтримання зрівноваженого розвитку територіальних економічних систем, підвищення якості життя сільського населення в умовах використання переваг багатофункціональності сільської економіки та економічної активності сільської громади. Сільське населення залишається достатньо дієвим фактором соціалізації.

Формування ефективної системи управління економічним розвитком сільського соціуму та зміцнення економіко-соціо-екологічного потенціалу сільських територій визначають необхідність пошуку напрямів ефективної координації розвитку на макро-, мезо- та локальному рівнях інституціональної управлінської системи.

Таким чином, проблема ефективного управління економічним розвитком сільського соціуму набула актуальності в процесі докорінних змін політичної, економічної та соціальної систем в Україні, оскільки економічні перетворення супроводжувалися спадом агропромислового виробництва, збіднінням сільського населення, руйнуванням соціальної інфраструктури сільської території, посиленням розбіжностей між фактичними досягненнями та потенційними можливостями економічного зростання сільського соціуму.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Серед опублікованих результатів досліджень українських учених з проблем розвитку сільських територій, формування економічної самодостатності сільського соціуму та системи управління особливою глибиною охоплення та обґрунтованістю наукових досліджень виокремлюються праці О. М. Бородіної [1], Я. С. Ларіної [3], М. Й. Маліка [4], Н. В. Морозюк [8], О. І. Павлова [9], І. В. Прокопа [10], В. К. Терещенка [12], В. В. Юрчишина [13] та багатьох інших вчених.

Мета дослідження – визначення теоретичних аспектів формування економічної самодостатності сільського соціуму та обґрунтування напрямів їх удосконалення.

Матеріали і методи дослідження. Методологія дослідження ґрунтується на загальноприйнятих принципах проведення комплексних наукових досліджень. Зі спеціальних методів у роботі використано такі: теоретичного узагальнення і порівняння – у процесі опрацювання літературних джерел і вивчення поставлених питань; системного аналізу – для оцінювання характеру впливу сукупності методів, важелів та інструментів державного регулювання на рівень розвитку сільських територій; соціологічний – під час опитування голів сільських, селищних рад та сільського населення.

Результати дослідження та їх обговорення. Інтегрований підхід до розвитку соціуму та управління ним визначився у процесі еволюції соціально-економічних концепцій та парадигм світових наукових шкіл. Термін «соціум» походить від латинського «socium», що означає «спільність», «спільнота», а дослівно з англійської мови («society») перекладається як суспільство, товариство, цілісна соціальна система; людська спільність певного типу (родові і сімейно-споріднені, соціально-класові, національно-етнічні, територіально-поселенські спільності); соціальне оточення людини, сукупність форм діяльності людей, що історично склалися. Означені характеристики соціуму свідчать про «інтеграційну» сутність цього терміна, в якому відбиваються необхідні для існування людей економічні, соціальні, географічні чинники [2, с. 133].

Концептуальне забезпечення розвитку сільського соціуму нині пов'язують із сільською економікою, сільським розвитком (у їх багатогранних проявах – диверсифікацією, багатовидовою та природоохоронною діяльністю, екологізбереженням, соціально-економічним забезпеченням), тобто тими чинниками, які формують якість життя членів соціуму (у т. ч. за рахунок їх участі у певних видах діяльності на сільських територіях), роллю громади та участю її членів у процесах соціально-економічного відтворення (передбачає формування мотивації до життя і праці в сільській місцевості) [5, с. 38–40].

Розглядаючи, економічний аспект як домінуючий критеріальних ознак, визначають: формування «якості існування» соціуму та його економічного забезпечення; залежність «життєздатності» економічних систем від ринкових, галузевих, технологічних, соціальних змін; розвиток нового технологічного укладу, інтелектуалізація виробництва, вимоги до безперервної освіти; взаємозв'язок економіки зростання добробуту людей з економікою соціальної сфери, культури інтелектуальної власності; залежність продуктивності від відповідності соціально-економічних норм гарантування продуктивності.

З метою розуміння концептуальної, цілісної основи методологічного об'єкта «сільський соціум» необхідно розглянути його теоретичне значення, суть, природу, еволюцію. Поняття «сільський соціум» в англійській інтерпретації «rural community» або «rural society» дослівно

перекладається як «сільська комуна», «сільське товариство», «сільська громада», «сільське суспільство» та містить дві сутнісні ознаки – «сільський» (як спосіб і уклад життя, економічна діяльність та певній території) та «соціум» (спільність, община, група людей) [7, с. 29].

Ми, вважаємо за доцільне розглядати сільський соціум як локальну сільську економічну систему – інтегровану форму просторових відносин природи, населення, господарства, якій притаманна просторова узгодженість економічної, соціальної, екологічної складових. Цілісність системи сільського соціуму забезпечується взаємодією її підсистем за допомогою одночасного виконання різних функцій та координації з боку управлінської підсистеми.

Реалізація державного управління економічним розвитком сільського соціуму здійснюється на засадах принципів, що закріплені у правових нормах та визначають найважливіші правила організації державного регулювання [2, с. 137]. До них слід відносити галузеві (реалізуються на засадах аграрної політики шляхом низхідної координації від макроінститутів до мезо- та мікроінститутів), функціональні й територіальні (реалізуються на засадах економічної та регіональної політики шляхом аналогічних координацій).

В основу розбудови ефективної системи місцевого самоврядування покладено три основних принципи самоврядності – правовий, організаційний і фінансовий. Правовий принцип означає, що органи місцевого самоврядування повинні мати власні, тільки їм притаманні повноваження, що визначаються Конституцією та відповідними законами. Органи місцевої влади мають самостійно брати на себе виконання цих повноважень. Організаційний принцип означає, що органи місцевого самоврядування мають бути вільними щодо визначення своєї власної структури з метою ефективно виконувати свої функції та нести за це відповідальність. Фінансовий принцип автономії означає, що зазначені органи мають право розподіляти власні фінансові ресурси самостійно. Частина зазначених ресурсів має надходити до місцевих бюджетів через місцеві податки і збори [11, с. 15].

На думку В. Козалта, у державному управлінні економічним розвитком соціуму до методів управління слід відносити програмно-цільове бюджетування (як розподіл фінансових ресурсів за програмами, що мають конкретні стратегічні цілі й оперативні завдання до виконання на місцевому рівні) та проектний метод [6].

Ми погоджуємося з тим, що управління економічним розвитком сільського соціуму на засадах державно-приватного партнерства має здійснюватися за трьома векторами:

а) функціональним (розвиток державно-приватного партнерства в галузях, які визначають доступ сільськогосподарських підприємств до факторів виробництва і ринків;

б) галузевим (державно-приватне партнерство в окремих галузях на основі змішаних форм власності, кооперації державних та приватних компаній, укладання галузевих угод);

в) регіонально-муніципальним (державно-приватне партнерство щодо розвитку окремих територіальних виробничих сегментів, регіональних ринків праці, територіальної і комунальної інфраструктури) [15].

До ефективних методів управління територіями Т. Мещеряков відносить використання маркетингової концепції, а до інструментів управління – рекламу, просування й спонсорство для поліпшення регіонального іміджу [2]. На його думку, місцеві органи влади мають бути рушійною силою реалізації політики щодо залучення необхідних ресурсів, що сприятиме розвитку різних видів капіталу території (культурного, соціального, людського, інституціонального тощо) [7, с. 31].

Методологічна багатоаспектність поглядів на економічний розвиток сільського соціуму як на об'єкт управління зумовлює необхідність дослідження концептуальних підходів до системи управління економічним розвитком сільського соціуму.

З методологічного погляду, система управління економічним розвитком сільського соціуму є сукупністю функцій, методів, інструментів управління на різних рівнях ієрархії, що забезпечують динамічні трансформації економічних, екологічних, соціальних, просторових складових сільського соціуму відповідно до поставленої мети та місії соціально-економічного розвитку аграрного сектору економіки [6].

Дієвість системи управління економічним розвитком сільського соціуму досягається за допомогою вибору способів реалізації найбільш раціональних шляхів оновлення та відтворення його виробничого, соціально-культурного, екологічного, територіального потенціалів у процесі реалізації аграрної політики.

У теоретичному контексті економічний механізм управління сільським соціумом слід вважати комплексом взаємопов'язаних інструментів (організаційних, економічних, технологічних, управлінських та ін.), використання яких у певних комбінаціях сприяє ефективній реалізації стратегії розвитку аграрного сектору на всіх рівнях управлінської ієрархії [15]. Знаходячись у нерозривному зв'язку з усіма елементами соціально-економічної системи країни, сільський соціум набуває властивостей середовища, сформованого різними інститутами на основі використання багатьох норм і правил, що зумовлюють вплив на динамічну трансформацію суспільства. Інституціональне середовище визначає вектори впливу на весь відтворювальний режим функціонування, на тип еволюційного розвитку сільського соціуму [5, с. 44].

Сучасні трансформації в аграрному секторі економіки визначають необхідність обґрунтування теоретико-методологічних основ, що розкривають сутність і значення інституціональних перетворень в управлінні всіма його складовими, зокрема сільським соціумом.

Модель сучасного сільського соціуму має сприяти вирішенню завдань отримання суспільно значущого результату в умовах інституціональних перетворень, під якими розуміють перетворення економічних, соціальних, правових, фінансових, організаційно-управлінських інститутів та інституту власності (формування системи

гарантій прав приватного власника, необхідних умов та можливостей для трансформації трудових заощаджень у приватний виробничий капітал), формування нових організацій та установ ринкового типу (комерційних банків, товарних і фондових бірж, інвестиційних фондів, інформаційно-консультаційних організацій та ін.), а також створення нової системи управління аграрним сектором економіки із заміною адміністративних важелів економічними [2, с. 133].

При формуванні сприятливого для розвитку соціуму інституціонального середовища важливим вбачається досягнення такого його стану, який би забезпечив ефективне функціонування суб'єктів господарювання і появу нових компаній; розвиток ринку землі та системи фінансових і страхових інститутів; ефективне державне і муніципальне управління; формування адекватних інститутів демократії, структур і механізмів громадського співробітництва, громадський контроль за діяльністю державних органів і бізнесу, низький рівень корупції і високу довіру до влади та її політики [14].

Формування інституціонального середовища економічного розвитку сільського соціуму передбачає заходи зі стимулювання економічного зростання сільськогосподарських підприємств, конкуренції на аграрних ринках, розвитку ринкової інфраструктури, активізації інновацій та збільшення інвестицій, підтримки нових підприємств агробізнесу в межах бізнес-інкубаторів, технопарків, інноваційних територіально-екологічних платформ, що забезпечить консолідований інноваційний розвиток.

Висновки і перспективи. Отже, встановлено, що в умовах глобалізації світової економіки та урбанізації соціально-економічного простору зростає необхідність гармонізації державних, ринкових, соціальних регуляторів управління економічним розвитком сільського соціуму. Механізми цього управління мають спиратися на принципи законності, підтримки збалансованого розвитку економічних, соціальних, екологічних, просторових систем, врахування динамізму та складності міжгалузевого регулювання, регіоналізації підходів щодо розвитку базових галузей, інституціональної рівноваги соціально-економічного середовища, пріоритетності комплексного управління економічним розвитком соціуму. У процесі еволюції соціально-економічної парадигми розвитку соціуму виокремлюються спільні доміанти обґрунтування економічних, соціальних, екологічних, просторових чинників, що впливають на економічний розвиток соціуму.

Список літератури

1. Бородіна О. Сільський розвиток в Україні: проблеми становлення / О. Бородіна, І. Прокопа // Економіка України. – 2009. – № 5 (570). – С. 59–67.
2. Кравчук І. І. Трансформаційні процеси у розвитку сільських територій / І. І. Кравчук // Наукові праці Полтавської державної аграрної академії. – Полтава, 2012. – № 2 (5). – С. 132–138.
3. Ларіна Я. С. Синергетичний підхід у розвитку аграрного сектора економіки України [Електронний ресурс] / Я. С. Ларіна. – Режим доступу : <http://me.fem.sumdu.edu.ua/docs/d032.pdf>

4. Малік М. Й. Соціально-економічні засади розвитку сільських територій (економіка, підприємництво і менеджмент) : монографія / М. Й. Малік, Ю. О. Лупенко, П. Т. Саблук [та ін.]. – К. : Ін-т аграр. економіки. – 2012. – 642 с.
5. Мамонтов В. Д. Кооперация как специфическая форма малого предпринимательства / В. Д. Мамонтов, Н. Н. Пахомов // Вестник Тамбовского ун-та. Серия «Гуманитарные науки». – Вып. 1 (69). – Тамбов, 2009. – С. 38–45.
6. Місцеве самоврядування в Україні: стан та перспективи розвитку [Електронний ресурс] // Аналітичні матеріали. – Режим доступу : <http://old.niss.gov.ua/Table/15122009/ingex.htm>
7. Молодожен Ю. Б. Філософські аспекти розуміння самодостатності / Ю. Б. Молодожен // Таврійський економічний журнал. – 2010. – № 5–6. – С. 27–31.
8. Морозюк Н. В. Організаційно-економічні засади сталого розвитку сільських територій : монографія / Н. В. Морозюк. – Ніжин : М. М. Лисенко, 2014. – 304 с.
9. Павлов О. Сільські території: теоретико-методологічні засади дослідження / О. Павлов // Регіональна історія України : зб. наукових статей. – Вип. 3. – 2009. – С. 113–132.
10. Прокопа І. В. Сільські території України: дослідження і регулювання розвитку / І. В. Прокопа // Економіка України. – 2007. – № 6. – С. 50–59.
11. Слюсар С. Т. Організаційно-економічна система розвитку сільських територій приміської зони : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.03 – економіка та управління національним господарством / С. Т. Слюсар ; Національний університет біоресурсів і природокористування України. – К., 2016. – 23 с.
12. Терещенко В. К. Формування системи забезпечення сталого розвитку сільських територій : монографія / [В. К. Терещенко, Н. В. Морозюк, О. І. Замора та ін.]. – Ніжин, 2013. – 316 с.
13. Юрчишин В. В. Сучасні аграрні перетворення в Україні / В. В. Юрчишин ; НАН України, ДУ «Ін-т економіки та прогнозування НАНУ». – К., 2013. – 424 с.
14. Benger R. The Approach to Development the Human Resources Intellectual Management System. Management Procedures / R. Benger, E. Antonova // International Journal «Information Theories & Applications». – 2008. – P. 158–166.
15. Rural Development Policy Overview: [Електронний ресурс] / Режим доступу : http://enrd.ec.europa.eu/policy-in-action/rural-development-policy-overview/introduction/en/introduction_en.cfm. Theory and Methods, Second Edition / Freeman A. M. – London – N-Y. : RFF Press, 2003. – 496 p.

References

1. Borodina, O. (2009). Rural development in Ukraine: formation problems / O. Borodina, I. Prokopa // *Economy of Ukraine*, 5 (570), 59–67.
2. Kravchuk, I. (2012). Transformational processes in development of the rural territories / I. Kravchuk // *Scientific works of the Poltava state agrarian academy*. – Poltava, № 2 (5), 132–138.
3. Larina, Ya. S. Synergy approach in development of agrarian sector of economy of Ukraine / Larina Ya. S. – [Electronic resource]. Available at: <http://me.fem.sumdu.edu.ua/docs/d032.pdf>.
4. Malik, M. I. (2012). Social and economic bases of development of the rural territories (economy, entrepreneurship and management): monograph / M. I. Malik,

Ju. A. Lupenko, P. T. Sabluk [etc.]. M.: Institute of agricultural industry and agrarian and industrial complex. Economies, 642.

5. Mammoths, V. D. (2009). Cooperation as specific form of a small entrepreneurship / V. D. Mammoths, N. N. Pakhomov. Humanities, issue 1 (69). Tambov, 38–45.

6. Local self-government in Ukraine: condition and prospects of development // Analytical materials. [Electronic resource]. Available at: <http://old.niss.gov.ua/Table/15122009/ingex.htm>.

7. Molodozhen, Yu. B. (2010). Philosophical aspects of understanding of self-sufficiency / Yu. B. Molodozhen // Taurian economic magazine, 5–6, 27–31.

8. Morozyuk, N. V. (2014). Organizational and economic bases of sustainable development of the rural territories: monograph / V. Morozyuk. Nezhin: Lysenko N. N., 304.

9. Pavlov, A. (2009). Rural territories: teoretiko-methodological bases Research / A. Pavlov // Regional history of Ukraine. Collection of scientific articles. Release 3, 113–132.

10. Prokopa, I. V. (2007). Rural territories of Ukraine: research and regulation of development / I. V. Prokopa // Economy of Ukraine, 6, 50–59.

11. Sliusar, S. T. (2016). Organizational economic system of development of the rural territories of a residential suburb: Avtoref. yew. edging. house-keeper. sciences: spec. 08.00.03 – economy and management of national economy / S. T. Sliusar; National university of bioresources and environmental management of Ukraine, 23.

12. Tereshchenko, V. K. (2013). Forming of system of ensuring sustainable development of the rural territories: monograph / [V. K. Tereshchenko, N. V. Morozyuk, A. I. Zamora et al]. Nezhin, 316.

13. Yurchishin, V. V. (2013). Modern agrarian transformations in Ukraine / V. Yurchishin // NAN of Ukraine, Kiev, 424.

14. Benger, R. (2008). The Approach to Development the Human Resources Intellectual Management System. Management Procedures / R. Benger, E. Antonova // International Journal «Information Theories & Applications», 158–166.

15. Rural Development Policy Overview (2003). http://enrd.ec.europa.eu/policy-in-action/rural-development-policy-overview/introduction/en/introduction_en.cfm. Theory and Methods, Second Edition / Freeman A. M. – London – N-Y.: RFF Press, 496.

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ФОРМИРОВАНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ САМОДОСТАТОЧНОСТИ СЕЛЬСКОГО СОЦИУМА

В. А. Кулик

Аннотация. *Определена сущность категорий «самодостаточность», «экономическая самодостаточность», «социум», «сельские территории». Рассмотрено понятие «самодостаточность» его возникновение, эволюция и современное толкование различными отраслями науки. Освещены проблемы развития сельского социума. Исследованы методические подходы к формированию экономической самодостаточности сельского социума, роль сельского социума как мезофактора социализации в процессе социального становления*

личности. Освещена проблема формирования механизмов управления экономическим развитием сельского социума.

Предлагается оценивать эффективность государственного управления экономическим развитием сельского социума с позиций экономической эффективности, целевой эффективности, организационной эффективности. При этом экономическая эффективность управления рассматривается как результат деятельности системы управления, обеспечивающей при наименьших затратах достижение поставленной перед объектом управления цели. Целевая эффективность определяется как согласованность результата с целью.

Организационная эффективность является оптимальной формой взаимосвязей элементов системы, которая делает ее наиболее эффективной в достижении цели. Инновационной составляющей в этом смысле будет считаться получение совокупности показателей, на основе которых возможно определение эффективности государственного управления как фактора его «совершенства», что составит основу для дальнейшей индивидуализации управленческих решений и возможности «персонализации» социальной ответственности управленческих команд.

Ключевые слова: *самодостаточность, экономическая самодостаточность, саморазвитие, социум, сельское население, сельские территории*

THEORETICAL ASPECTS OF FORMING OF ECONOMIC SELF-SUFFICIENCY OF RURAL SOCIETY

V. O. Kulyk

Abstract. *In article the author determined essence of categories «self-sufficiency», «economic self-sufficiency», «society», «rural territories». The concept «self-sufficiency» of its origin, evolution and modern interpretation is considered by various branches of science. Problems of development of rural society are covered. Methodical approaches to forming of economic self-sufficiency of rural society are researched. roles of rural society as socialization mesofactors in the course of social formation of the personality. The problem of forming of controlling mechanisms is covered by economic development of rural society.*

It is offered to estimate efficiency of public administration by economic development of rural society from line items of cost efficiency, target efficiency, organizational effectiveness. At the same time cost efficiency of management is considered as result of activities of a management system, provides in case of the smallest costs of achievement of the object set for object of management. Target efficiency is determined as coordination of result on purpose.

Organizational effectiveness is an optimum form of interrelations of elements of system which does it to the most effective in goal achievement. To

be considered as an innovative component in this sense receipts of set of indicators on the basis of which determination of efficiency of public administration as a factor of its «perfection» is possible that will constitute a basis for further individualization of management decisions and a possibility of «personalisation» of social responsibility of management teams.

Keywords: self-sufficiency, economic self-sufficiency, self-development, society, rural population, rural territories

УДК 338.433.4

СОЦІАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ МАРКЕТИНГ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ АГРОПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Я. С. ЛАРИНА, доктор економічних наук,
професор кафедри маркетингу та міжнародної торгівлі

К. А. ЦИМБАЛЮК, аспірант кафедри маркетингу
та міжнародної торгівлі

**Національний університет біоресурсів і природокористування
України**

E-mail: scrim1992@ukr.net

Анотація. Розглянуто еволюцію концепції маркетингу та висвітлено сутність поняття «агрорекетинг». Розглянуто умови та можливості здійснення маркетингової діяльності на агропромислових підприємствах. Встановлено, що концепція соціально-етичного маркетингу передбачає визначення вимог та вивчення потреб певних сегментів ринку, задоволення вимог і бажань споживачів цих сегментів кращими та більш ефективними методами, ніж конкуренти, що забезпечує та підвищує добробут як споживачів, так і суспільства загалом.

Визначено основні напрями реалізації агропромисловими підприємствами концепції соціально-етичного маркетингу. Встановлено умови її ефективної, системної та комплексної реалізації. Досліджено, що реалізація концепції соціально-етичного маркетингу агропромисловими підприємствами відбувається через організаційно-економічний механізм.

Охарактеризовано зміст і структуру організаційно-економічного механізму соціально-етичного маркетингу. Запропоновано схему організаційно-економічного механізму соціально-етичного маркетингу функціонування підприємств, що формується на основі взаємодії систем і ресурсів, і на яку впливають важелі й методи, та дає змогу суб'єктам господарювання, за умови його раціонального використання, досягти поставлених цілей.

© Я. С. Ларіна, К. А. Цимбалюк, 2017

*Науковий курівник – доктор економічних наук, професор Я.С. Ларіна